

संपादकीय....

महाराष्ट्राची 'माती' कला!

तेजःपुंज विद्वान आणि संस्था उभारणी या दोन्ही गोष्टी दुरापास्त होत असताना आहे ते जपत न येण्याचा कृतघ्नपणा महाराष्ट्राने आणि तोही पुण्यात करू नये. दक्षिण आफिकेत हिंदी बांधवांसाठी मोहनदास करमचंद गांधी काही करू पाहत असताना त्यांच्या चळवळीसाठी निधीची गरज लागली, तेव्हा पुण्यातून गोखले कृष्ण गोखले यांनी आपल्या ब्रिटिश प्रकाशकास स्वतःच्या मानधनातून निधी देण्यास सांगितले. त्याने केवळ १०० रुपये पाठवल्यावर रागावलेल्या गोखले यांनी त्यास लिहिले : “माझ्या खात्यात फक्त सात हजार रुपये आहेत; तरी मी त्यातील हजारभर दिले आणि वेळ आल्यास सगळेच्या सगळे देईन.” हे असे नेक नामदार गोखले हे महात्मा गांधीचे गुरु. देश निर्मितीसाठी आवश्यक बुद्धिमान, नेक कार्यकर्ते घडवावेत या हेतूने ना. गोखले यांनी १९०५ साली ‘सर्व्हट्स अॅफ इंडिया सोसायटी’ची स्थापना केली. त्यांच्या कायाचे महत्त्व ओळखणाऱ्या पहिल्या काहीत जमशेटजी टाटा यांचे कनिष्ठ पुत्र सर रतन टाटा यांचा समावेश होता आणि त्यांनी ना. गोखले यांच्या कार्यास आर्थिक पाठिंबाही दिला होता. दुर्देवाने ना. गोखले अकाली गेले. त्यांच्या स्मरणार्थ सर रावबहादूर काळे यांनी पुण्यात १९३० साली ‘गोखले इन्स्टिट्यूट’ अॅफ पॉलिटिक्स ॲण्ड इकॉनॉमिक्स’ या संस्थेची मुहूर्तमधू रोवली आणि विख्यात अर्थतज्ज्ञ धनंजयराव गाडगीळ यांच्या हाती तिची धुरा सोपवली. तेव्हापासून या संस्थेने भारतीय अर्थशास्त्र, अर्थविज्ञान आणि यांच्या आधारे अर्थनियोजनार्थ जे कार्य केले त्यास तोड नाही. स्वतः गाडगीळ, वि. म. दांडेकर, नीलकंठ रथ आदी उच्च दर्जाच्या अर्थवेत्त्यांनी या संस्थेस बौद्धिक नेतृत्व दिले. प्रगती, गरिबी ते अनुशेष अशा विविध घटकांच्या मापनाचे शास्त्रशुद्ध मापदंड निश्चित करण्यात या मंडळीचा मोठा वाटा होता. त्याचमुळे महाराष्ट्रातील निखळ बौद्धिक संस्थांत तिची गणना होते. या संस्थेतोर आयोजित केल्या जाणाऱ्या ‘काळे स्मृती व्याख्यानमाले’त आपली बुद्धिसेवा सादर करणाऱ्यांच्या नावावर नजर टाकली तरी या संस्थेचे ‘असणे’ किंती मौल्यवान आहे हे कळावे. डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर, जॉन मथाई, चिंतामणराव देशमुख, द. गोकर्ण, तर्कतीर्थ लक्ष्मणशास्त्री जोशी, पी. सी. महालनोबीस, वि. म. दांडेकर, आय. जी. पटेल, मे. पु. रो. मनमोहन सिंग, व्हर्गेस कुरियन, जगदीश भगवती, रघुराम राजन आदी किंती नावे संगावीत! समग्र महाराष्ट्रास अभिमान वाटावा अशी ही संस्था आज दुर्देवाने भलत्याच कारणांसाठी चर्चेत आहे. या संस्थेचे कुलगुरु डॉ. अजित रानडे यांना अस्थिर करण्याचे प्रयत्न हे ते कारण. अन्य अनेक विद्यापीठांच्या कुलगुरुंप्रमाणे डॉ. रानडे यांस हे पद कोणाच्या चिन्हीचपाटीने वा सत्ताधार्यांच्या वैचारिक कुलपीठाकडून आलेल्या शिफारशीने मिळालेले नाही. तसेच हे पद मिळाल्याने डॉ. रानडे अधिक मोठे होतात असेही नाही. हे पद मिळप्प्याआधींही डॉ. रानडे यांचा लौकिक सर्वदर होता आणि पंतप्रधानांस केंद्रीय पातळीवर ज्यांचे म्हणणे ऐकावे असे वाटते अशांमध्ये त्यांची गणना होती आणि अजूनही आहे. त्यामुळे महाराष्ट्राच्या शैक्षणिक क्षेत्रात सध्या ज्यांचे अमाप पीक आले आहे अशा सत्तापदस्थांस लोंबकळत राहणाऱ्या खटपटखोरांत डॉ. रानडे यांची गणना होऊ शकत नाही. ज्यांची सत्ता, त्यांच्या रंगाच्या टोप्या घालून मिरवणाऱ्यांची संख्या या प्रांतात कमी नाही. डॉ. रानडे यांस अशा कोणत्याच रंगाची टोपी घालण्यात रस नाही. या टोपी घालणाऱ्यांच्या संस्कृतीमुळे होते काय तर त्या टोपीखालच्या डोक्यात काय आहे, काय नाही यापेक्षा त्या टोपीच्या रंगावरच ती घालणाऱ्याचे वर्गीकरण केले जाते आणि टोपीवाल्यांच्या झुँझी तयार होतात. या झुँझीस घाबरून अनेक जण त्या त्या काळात चलती असलेल्या रंगांच्या टोप्या डकवण्यास आपली डोकी देतात. अशा वातावरणात अशी कोणत्याही रंगाची टोपी घालण्यास नकार देणे हा तसा गुन्हाच. तो डॉ. रानडे यांनी निश्चित केला असणार. त्यामुळे नेमणुकीस दोन वर्षे झाल्यानंतर ते या पदास किंती अपारा आहेत वौरैचर्चा चर्चा सुरु होते. तिचा स्तर पाहिला की महाराष्ट्राची बौद्धिक अधोगती किंती झापाट्याने सुरु आहे हे लक्षात येईल. डॉ. रानडे यांस अपारा ठरवण्याच्या मागणीचे एक कारण म्हणूजे त्यांच्या गाठीशी अध्यापनाचा पुरेसा अनुभव नाही. वास्तविक नव्या शैक्षणिक धोरणात ‘प्रोफेसर ऑफ प्रॅक्टिस’ नेमता येण्याची तरतूद आहे. म्हणजे जी व्यक्ती शैक्षणिक क्षेत्रातील नाही पण जिच्याकडे काही दशकांचा कार्यानुभव आहे तीस संबंधित विषयात प्राध्यापक म्हणून यापुढे नेमता येईल. या शैक्षणिक धोरणात ज्या काही मोजक्या चांगल्या बाबी असतील, त्यामधील ही एक. यामुळे व्यावसायिक, लष्करी आदी क्षेत्रातील उच्चपदस्थांस यापुढे प्राध्यापकी करता येईल. त्यामुळे डॉ. रानडे प्राध्यापकपदासाठी सर्वार्थाने पात्र ठरतात आणि जी व्यक्ती प्राध्यापकपदासाठी योग्य ठरते ती कुलगुरुपदासाठी आपोआप निवडयोग्य ठरू शकते. तेव्हा डॉ. रानडे यांच्याबाबतच्या या आक्षेपास अर्थ नाही. तो घेतला गेल्यानंतर त्यावरून ज्यांनी रानडे यांना कारणे दाखवा नोंदीस बजावली, ते राजीव कुमार सरकारने स्वहस्ते निकम्मा आणि निरर्थक करून टाकलेल्या निती आयोगाचे माजी प्रमुख होते. त्यामुळे या सगळ्यास किंती महत्त्व द्यावे हा मुद्दा आहे. तेव्हा डॉ. रानडे यांस या संस्थेत राह दिले जाणार की नाही हा मुद्दा नाहीच मुळी. तर एका ऐतिहासिक, बुद्धिगम्य संस्थेचे आपण काय करणार हा प्रश्न आहे. आपल्या संस्थेशी समाजाची नाळ जोडली जायला हवी, असे धनंजयराव गाडगीळ यांस वाटे. त्याचाच एक भाग म्हणून त्यांनी विविध अभ्यास पाहण्या त्या वेळी हाती घेतल्या. गरिबी कशी मोजावी येथपासून ते किमान वेतन कसे आणि किंती असावे या आणि अशा अनेक प्रश्नांवर या संस्थेत संशोधन झाले आणि त्या संशोधनाने अनेक पुढच्या पिढ्यांना अभ्यासाचा शास्त्रशुद्ध मार्ग दाखवला. ही बाब फार मोठी. याचे कारण आपल्या शैक्षणिक संस्थांतील पंडितांचा बाहेरच्या जगातील वास्तवाशी काढीचाही संबंध नसतो ही सार्वत्रिक आणि न्याय्य टीका गोखले संस्थेस तरी लागू होत नाही. याच समाजाशी जोडलेले राहण्याच्या परंपरेचा भाग म्हणून विविध क्षेत्रातील ज्ञानवंत, गुणवंतांनी आपल्या संस्थेत यावे असा प्रयत्न डॉ. रानडे करताना दिसतात. दुसरा लक्षणीय मुद्दा म्हणूजे अर्थक्षेत्रातील ज्ञान मराठी भाषेत यावे यासाठी या संस्थेने केलेले प्रयत्न. डॉ. गाडगीळ, मूळचे ओडिशाचे असलेले डॉ. रथ, दांडेकर आदींनी आवर्जून मराठीतून लेखन केले. इतिहासातील अनेक प्रकांड पंडितांचे मूळ मराठीतूल लेखन या संस्थेने प्रसिद्ध केले. या संदर्भात “चार जुने अर्थशास्त्रीय ग्रंथ (१८४३-१८५५) : रामकृष्ण विश्वनाथ, लोकहितवादी, हरि केशवजी, कृष्णशास्त्री चिपळूणकर” या गोखले संस्थेच्या प्रकाशनाचा उल्लेख करावा लागेल. यातील अनेकांची नावेही अलीकडे अनेकांस ठाऊक नसतील.

इमारतीची, सन-डेक आणि झागसगाटाची?

कुठलही, कसलंही डिझाईन हे काही उद्देश्यनंच असलं पाहिजे आणि हे उद्देश्य मुख्यत्वे अपेक्षित वापर, वापराचं कारण, वापरातील सहजता व सुरक्षितता ध्यानी घेऊनच ठरवले गेले पाहिजेत. केवळ कुणाचं अनुकरण आणि तेही मुल्लातल्या डिझाईनचे संदर्भ लक्षात न घेता करत गेलो तर यापय कमी व अपाय जास्त होतो याची खालीलप्रमाणे अनेक उदाहरण पदोपदी दिसतात. -गेल्या एक-दोन वर्षांत, जलद धावणाऱ्या नविन प्रकारच्या रेल्वे गाड्यांना गायी- म्हशी धडकल्याच्या आणि गाडीचं नुकसान झाल्याच्या काही बातम्या लागोपाठ वाचनात आल्या. गायी-म्हशीचं काय झालं हा भाग वेगाळाच. पूर्वी गाड्यांना इंजिनापुढे खालच्या अंगाला अगदी मजबूत लोखंडी जाळ्या असत. त्या रुळावर असलेले अडथळे बाजूला सारत इंजिन सुरक्षित ठेवत. भारतात सर्वदूर पसरलेले रेल्वे मार्ग खुले असतात. गाईगुरुंच काय माणसं अन वाहनंही सर्रास रेल्वे मार्ग ओलांडतात. गाड्यांचं डिझाईन करताना हा मुद्दा नजरेआड करून कसे चालेले? भले या नविन आधुनिक सोयीसुविधाही असतील. बाहरून मात्र पाहावयास मिळतो तो, वर उल्लेख केल्याप्रमाणे काचा व त्युमिनियमचा मुक्त वापर. गेल्या दीड-दोन दशकांपासून अनेक इमारती याच धर्तीवर उभारल्या गेल्या आहेत, अन आजही अधिकच जोमानं उभारल्या जाताहेत. मुंबईसारखी महानगरच नव्हे तर खेडोपाडीसुद्दा हे लोण पोहोचलं आहे. जगभारातील मोठ्या महानगरांची, गणन्युंबी अन झागमगत्या दिमाखदार इमारतींनी उजळून गेलेली अनेक दृश्यं वा छायाचित्र आपण सिनेमा, मासिकातून पहात आलो आहोत. एकीकडे हे चित्र तर दुसरीकडे, आम्हा सामान्यजनांस फारशा झात नसलेल्या, अशाही काही इमारती जगात आहेत, की ज्यांच्या प्रत्येक मजल्यावर, प्रत्येक फलेंटला जोडून खास हिरवीगर झाडी असलेल्या गच्या वा सज्जे आहेत. सारी झागरत गर्द झाडांनी नखशिखांत मढलेली. अर्थातच अशा झागरती बांधण्याचा अन त्यांच्या देखभालीचा खर्च हा पारंपारिक इमारतीपेक्षा जास्त असणार. बरं, एक निसर्गाभिमुख, पर्यावरणपूरक हिरवेपण सोडलं, तर या बनतं त्यात केवळ दगडच नव्हे तर अनेक खनिजं अन रसायनं मिसळावी लागतात. आज ज्या प्रचंद प्रमाणात सिमेंट, काचा, ल्यूमिनियम, लोखंडी सव्या-गर्डस वापरले जाताहेत त्यांच्या निर्मितीची किंमत केवळ पैसाच नाहिये, तर पर्यावरणाची परत कधीही भरून न येणारी हानी सुद्धा आहे. खनिजं उकरून काढतोय, परत कशी निर्माण होणार? प्रक्रियेकरता उर्जा वापरतोय, ती किती पुराणार? जिथे शक्य आहे तिथे लोखंडाएवजी लाकडी खांब वा बांबू वापरले तर त्यांची परत लागवड होउ शकते, निसर्गचक्र चालू राहू शकतं. पर्यावरणाची हानी तर सर्वांत आहेच, पण त्यातल्या त्यात कमी हानीकारक पर्याय वापरण तरी आपल्याकडून व्हावं. खेडोपाडी दारा-अंगणात बांबू उपलब्ध असतात, तर अशा ठिकाणी लहानसहान शेड वरै बांधायला लोखंडी आँग्ल्स किंवा पाईझ न वापरता बांबू वापरावेत. कारण, बांबू छाटले तरी परत नविन वाढ होतच असते, झाडं तोडावी लागली तरी जाणीवपूर्क ध्यानात ठेवून चार नविन झाडं लावावी. लोखंड

त्याएवजी सन-डेक वा फलॉवर डेक असा काहीतरी धेडगुजरी प्रकार माथी मारला जाऊ लागला आहे.

-पूर्वोपार चालत आलेली, आम्ही अगदी लहानपणापासून ते अगदी अलीकडील १२-१५ वर्षांपूर्वीपर्यंत पाहत आलेली, आपल्या मातीतली पर्यावरणानुकूल झाडी सोडून कुठलीतरी देशविदेशातली शेभेची झाडी लावण्याचं खूळ तर बिल्डसंपासून ते नगरपालिकापर्यंत सर्वत्र पसरलं आहे. या झाडांचा ना सावलीकरता उपयोग ना फळांकरता ना लाकडाकरता. पक्षी त्यांच्या वाच्यालाही उभे रहात नाहीत. त्यांच्या फांद्यांवर घरटी बांधत नाहीत. -बाजारपेठांमध्ये, दुकानांमध्ये, मॅल्समध्ये ढाणाढणा इतके दिवे जळत असतात, खरंच का आवश्यक असतात ते? किती तरी वीज खर्ची पडून केवळ उभा वाढतो. पूर्वी साध्या पणत्या, निरांजन, कंदिलांनी साजरे होणारे आमचे सण, आज घराघरात, रस्त्यारस्त्यात, झाडाझाडावर होणाऱ्या चिनी बनावटीच्या रोषणाई शिवाय पार पडेनासे झाले आहेत. उष्णात अन प्रदूषण वाढलं म्हणून एसी वापरावे लागताहेत अन एसीमुळे अधिक प्रदूषण होऊन उष्णात अधिकच वाढू लागली आहे. १२-१५ वर्षांपूर्वी गड्डांमध्ये एसी फारसे आढळत नसत, आज एसीशिवाय गडीचा विचारही करू शकत नाही. आमदी काल परवाची गोष, एक मिन्ट घणसोली येथील रिलायन्सच्या ट्रीन टॉवर्सचे कौतुक सांगत होता. छानच आहेत त्या इमारती, आतून इमारती केवळ इमारत म्हणून काही अधिक डॉलराव वा देखण्या असतातच असं नाही. मग तरीही, जास्त खर्च करून हे असं काही उभारण्याचा अडूहास करणारी, अन अशा घरात रहाणारी वा कार्यालयं थाटणारी ही मंडळी कोण असावीत? तर, ज्यांना पर्यावरणाची चाड आहे आणि आहे ती परिस्थिती भयावह आहे याची जाणीव आहे, अशी मंडळी! विश्वातल्या मोजकया अतिश्रीमंत अब्जाधीशांच्या अव्वल यादीतली, मुलाबाळांच्या लग्रसोहळ्यांवर हजारो कोटी खर्च करणारी अनेक मंडळी भारतातच काय, तर अगदी मुंबईतही आहेत. परंतु, वेळ पडली तर, पर्यावरण अधिकच धोक्यात आणणाऱ्या काचा अन त्युमिनियमच्या इमारती बांधण्याएवजी पर्यावरणाशी नाळ जपणारी, आपल्या शहराचा, राज्याचा व देशाचाही मानबिंदू ठरू शकेल अशी हिरवाईनं नखशिखांत मढलेली नवलप्राय इमारत बांधायचा का विचार केला जात नसेल? असा खिन्र विचार मनी आल्याशिवाय रहात नाही. इथे विषय डिझाईन्स, इमारत बांधणी वा श्रीमंतांकडून अपेक्षा हा अर्थातच नाही. तर निसर्गाची अन पर्यायानं पृथ्वीची आजतातागत झालेली अन होतच चाललेली अपरिमित हानी हा आहे. अशा कितीतरी गोषी आहेत की ज्या आपल्या स्थळकाळाचा अन हवामानाचा, ऋतूमानाचा विचार केला तर अस्थानी अन अनाठायी ठरतात. साथा दगड वापरायचा म्हटला तरी कुठेतरी जमीन खणूनच काढावा लागतोय. सिमेंटही खनिजांकरता खाणी खणून पृथ्वी किंत्येक ठिकाणी पोखरुन बकाल अन भकास केली आहे. जे घडायला, साठायला अब्जावधी वर्ष गेली ते उधळून टाकून आपण कफळ्यक होण्याच्या मार्गावर आहोत. जे सारं काही मिळून ही पृथ्वींची बहरलेली होती तेच जे संपुष्टात येत चाललं तर पृथ्वीचा बहर ओसरणारच. पृथ्वी ज्या २३-२४ अंशानं कललेल्या अक्षाभोवती फिरतेय, ज्या विशिष्ट स्थितीमुळे आपण हवामान, ॲट्रतुमान अनुभवतोय तो अक्ष आता डळमळीत होत की काय अशी धास्ती निर्माण झाली आहे. कारण भूर्गभातल्या गोर्टीचा नैसर्गिक समतोल ढासळला आहे. गांधी अन बाह्य थर यातील अंगचा असणारा समतोल ढासळला आहे. एकीकडून अतिरेकी प्रमाणात काही काढलं जातं, तर दुसरीकडे विवेकशून्यपणे एकवटलं, रखलं जातं. हा अक्ष आता थोडा जरी अधिक इकडतिकडे झाला तर पृथ्वीवर केवळ विविध नैसर्गिक उत्पातांची शक्यता उरते. कुठं निघालो आहोत आपण? काय करतोय? मानव सारा निसर्ग वेठीस धरून जमिनी टेकड्या डोंगर अंरबाडत आहे. पृथ्वीची प्रकृती ढासळली आहे. यासाठी आपण फारसं काही करू शकागर नाही म्हणून सरकारी तंसंच जागतिक पातलीवर दूरदृष्टी, वैचारीक प्रगलभता अन राजकीय इच्छाशक्ती असं आवश्यक आहे. असो, सर्वसामान्यांनी जरी योग्यायोग्यतेचं हे भान पदोपदी बाब्गालं तरी पुष्कळ. नाहीतर हे केवळ अरण्यरुदनच!

आपल्या आमदारांनी या अधिवेशनात काय काम केलं?

(पावसाळी) अधिवेशन गेल्या आठवड्यात समाप्त झालं. ही विधानसभा विविध कारणांनी अभूतपूर्व ठरली. त्यासंदर्भात गेल्या पाच वर्षात घडलेल्या पहाटेच्या घडामोडी सगऱ्यांनाच माहीत आहेत. पण त्या पलीकडे जाऊन आपण ज्यांना आपले लोकप्रतिनिधी म्हणून निवडून दिलं त्या आमदारांनी काय काय काम केली, त्याचा आढावा आपण घेतला आहे का? घेतो का? जिल्हानिहाय तारांकित प्रश्न ३३ दिवस चाललेल्या पावसाळी अधिवेशनाचा सुमारे १६१ कोटी रुपये खर्च झाला. तो जनतेच्या तिजोरीतून झाल्याने तिथे जनतेच्या हिताची किती काम झाली याची नोंद आपल्याकडे असायला हवी. प्रत्येक अधिवेशनात उपस्थित केल्या जाणाऱ्या प्रश्नांचा आम्ही 'संपर्क' तर्फ विशेष अभ्यास करतो. आरोग्य, शिक्षण, बालक, महिला या विषयांवर आमचा भर आहे. आमदारांना आम्ही प्रश्न पाठवतोदेखील. आम्ही पाठवत असलेल्यापैकी २५ ते ३०% प्रश्न सभागृहात पटलावर येतात. आताच्या पावसाळी अधिवेशनात आम्ही पाठवलेल्या ३१ पैकी नऊ प्रश्न विचारले गेले. विधानसभेत ५,५७१ प्रास तारांकित प्रश्नांपैकी ३३७ उत्तरित झाले. त्यापैकी ८८ राज्यव्यापी आणि उर्वरीत २४९ प्रश्न वेगवेगळ्या जिल्हांपुरते होते. सर्वाधिक ५६ प्रश्न मुंबई जिल्हातून विचारले गेले. त्याखालोखाल पुणे ३१, ठाणे २१, पालघर १७, रायगड १३, नागपूर ११, रत्नागिरी १०, नाशिक १०, बुलढाणा ९, परंगां ६ तर गडचिरोली, चंदपूर, छत्रपती संभाजीनगर प्रत्येकी ५, अहमदनगर, अमरावती, जळगांव, सांगली, सोलापूर व सातारा प्रत्येकी ४, बीड, भंडारा, कोल्हापूर, नांदेड, सिंधुरुद्गुव व वर्धा प्रत्येकी ३, अकोला, थुळे, नंदूबाबर प्रत्येकी २ तर यवतामाळ, गोंदिया प्रत्येकी १ प्रश्न उपस्थित व उत्तरीत झाले. तर वाशिम, भुसावळ, लातूर, जालना, हिंगोली, धाराशिव या ६ जिल्हातून एकही प्रश्न सभागृहात स्वतंत्र चर्चेस आला नाही. महिला-बालक, अंगणवाडी संबंधित प्रश्नांचे विषय प्रसुतीपूर्व गर्भिलिंगनादान प्रतिबंध (पीसीपीएनडीटी) कायद्याची प्रभावी अंमलबजवणी, लेक लाडकी योजनेची अंमलबजावणी, निकृष्ट दर्जाचा पूरक पोषण आहार, बालसंगोपन योजने अंतर्गत अनुदान, बालसुधागृहाच्या जागेवर अवैध बांधकाम, अंगणवाडी सेविकांच्या, मदतीनीसांच्या प्रलंबित मागण्या, डॉग्विलीच्या हॅप्पी किड्स डे केअर संटरच्या चालकाने लहान मुलांचा केलेला छळ, स्पार्ट अंगणवाडी अंतर्गत सुविधा, अंगणवाडीतील सुविधा, थॅलेसमियाप्रस्त मुलांना मोफत रक्कपुरवठा, बुलढाणा जिल्हा रस्ती रुग्णालयांतील गैरप्रकार, मुंबई शहरात नवजात बालकांची होणारी विक्री, विचवडच्या (जि.पुणे) एलप्रो इंटरनॅशनल स्कूल शाळेत तीन वर्षांच्या मुलीला केलेली मारहाण, महावितरण कार्यालयात केलेली कर्मचारी महिलेची हत्या, प्रधानमंत्री मातृवंदन योजनेतर्गत लाभ मिळत नसल्याची प्रकरण.

सार्वजनिक आरोग्यसंबंधित प्रश्नांचे विषय महात्मा ज्योतिराव फुले जनआरोग्य योजनेच्या विस्तारीची व्यापी वाढवण, 'झिरो प्रिस्ट्रीप्लॉन' धोरणाची अंमलबजावणी, आयुर्व्यापान भारत प्रधानमंत्री जनआरोग्य योजनेत रुग्णांना मिळाणारे अपुरे लाभ, हिमोफिलीया रुग्णांसाठी डे-केअर सेंटरची संख्या वाढविणं, शासकीय रुग्णालयातील गैरप्रकार, जिल्हास्तरावर डे-केअर केमोथेरेपी केंद्र सुरु करणं, रुग्णवाहिका पुरवठा निविदा प्रक्रिया, कुष्ठरोग समूळ उचाटनासाठी उपाययोजना, रुग्णालयांमध्ये टोकिसिकोलोजिकल स्क्रिनिंग यंत्रणा कायाच्यनित करणं, राज्य कामगार विमा योजनेतीली रुग्णालयं संक्षमपणे चालवण्यासाठी उपाययोजना, पर्यावरणासंबंधित प्रश्नांचे विषय कोकणासह राज्याच्या विविध भागात होत असलेली अवैध वृक्षतोड, पालघर जिल्हात नष्ट होत असलेलं खारफुटीचं जंगल, अनदिकृत गौण खुनिज उत्खनन, वीज पदण्याची पूर्वसूचना देणाऱ्या यंत्रणेची निकड, अवैध पद्धतीने सुरु असलेले स्टोन क्रशर, व्याघ्र प्रकल्पालगत अवैध बांधकाम, वाळू तस्करीतून होणार पर्यावरणीय आणि महसुली नुकसान, वाघांच्या मृत्युमध्ये होत असलेली धक्कादायक वाढ, भूजल पातळीतील घट, प्लास्टीक कच्च्याची शाळोक्त पद्धतीने विल्हेवाट आणि पुर्णप्रक्रिया, औद्योगिक क्षेत्रातलं प्रटूषण रोखणं, सामूहिक जैववैद्यकीय कच्च्याचं वर्गीकरण, राज्याच्या नद्यांच्या प्रदूषणातील वाढ, गडचिरोली जिल्ह्यात वन कायद्यातील तरुदी पारपरिक रोजगारनिर्मीतीत अडसर ठरत असप्पाबाबत शेतकऱ्यांच्या प्रश्नांचे विषय राज्यात जनावरांच्या पिण्याच्या पाण्याचा व चायाचा गंभीर प्रश्न, शेतकरी आत्महत्या, पीकविमा नुकसान भरपाई, युरीया खताचा काळाबाजार, अवकाळी पावसामुळे झालेलं नुकसान, मिरवी पिकावर रोगाचा प्रादुर्भाव, दूध उत्पादक शेतकऱ्यांना अनुदान मिळाण्यासाठीच्या जाचक अटी, नैसर्गिक आपत्तीने बाधित शेतकऱ्यांना विमा कंपन्यांकडून मिळाण्यार्थी नुकसानभरपाईत दिरंगाई, कापसाचा हमीभाव वगैरे. विधानसभेचं कामकाज पावसाळी अधिवेशनात विधानसभेचं दररोजचं सरासरी कामकाज ७ तास चालत. एकूण कामकाज ११ तास २ मिनिटं झालं. ३ तास ११ मिनिटं गोंधारमुळे याची गेली. २,११५ प्रास लक्षवेदी सूचनांपैकी ३८२ स्वीकृत झाल्या. ५ लक्षवेदीवर चर्चा झाली. नियम १७ अन्वये प्रास झालेल्या ५४ सूचनांपैकी एकही स्वीकृत केली गेली नाही. नियम २९३ अन्वये प्रास चार सूचनांपैकी २ सूचनांवर चर्चा झाली.

